



GA CHIỀU

***Ga chiều nhạt nắng cô liêu,
Bóng chiều lạng lẽ tiêu điều đơn côi
Ai đem phố nắng nhuộm đời,
Cho hoàng hôn xuống bồi hồi dạ riêng.
Ngoài kia liễu rũ nghiêng nghiêng,
Gió khua lá nhẹ điệu duyên cõi này.
Người đi trong cảnh đọa đày,
Mấy dòng xin gửi thương ngày đi hiu.***

NAM THẢO



CHIỀU ĐƠN CÔI

*Lòng ta một cõi hoang liêu,
Cuối trời mây xám nghe chiều đơn côi.
Người đi bóng nhạt lưng đồi,
Ta về thắm lạnh bồi hồi nỗi riêng.
Vầng trăng cũ, bóng chiều nghiêng.
Hồn thơ trong giấc cô miên phương này.
Trách người là tự lưu đày,
Thương cho lắm cũng tháng ngày buồn hiu.*

UYÊN THÚY LÂM

BÓNG CHIỀU

*Hoàng hôn tím lịm hoang liêu,
Thu không vọng tiếng thôn chiều chim côi.
Tùng cao đổ bóng lưng đồi,
Thành xưa cảnh cũ đá ngòi sâu riêng.
Nhớ người vành nón nghiêng nghiêng,
Múc trăng ngân thủy trường miên biển này.
Giam tình si ngục tự đày,
Đốt hồn sa mạc tàn ngày quạnh hiu*

TẠO AN





Thiên

Thu

*Lặng nhìn nhau đi anh
Nhìn nhau xin đừng nói
Nhìn thôi người đừng hỏi
Tình mình sao mong manh.*

*Chiều đang rơi ngoài xa
Và chiều rơi trong mắt
Chậm đi ánh nắng tà
Cho mình còn đối mặt.*

*Ngày xưa em đâu biết
Anh như áng mây ngàn
Yêu thương rồi ly biệt
Tình tựa bóng trắng tan!*

*Tuổi hoa niên anh đến
Trao em giấc mộng đầu
Rời tà không đỗ bến
Anh biên biệt nơi đâu? ...*

*Bao sớm nắng chiều mưa
Hai phương đời cách biệt
Còn chẳng trong nước tiếc
Duyên mai trúc za đưa.*

*Trùng điệp sóng thời gian
Không xóa mờ hình bóng
Tháng năm chùng lắng đọng
Thương nhớ tuổi son vàng.*

*Mai anh về phương nao ?
Xót xa lần chia biệt
Anh nào đâu có biết
Tình em vào Thiên Thu...*

UYÊN THÚY LÂM



Thiên Thu

Lời thơ: Uyên Thúy Lâm

Nguyễn Long

♩ = c. 91

Lặng nhìn nhau đi anh. Nhìn nhau xin đừng nói. Nhìn
thôi xin đừng hỏi. Tình mình sao mong manh. — Tuổi hoa niên anh
đến. Trao em giấc mộng đầu. Rồi tàu không đổ bến. Anh biển biệt nơi
đâu? — Ngày xưa em đâu biết. Anh như áng mây ngàn. Yêu
thương rồi ly — biệt. Tình tựa ánh trăng tan! — Lặng nhìn nhau đi
anh. Nhìn nhau xin đừng nói. Nhìn thôi xin đừng hỏi. Tình mình sao mong
manh. — Mai anh về — phương nao? Xót xa lẩn ly biệt. Anh
nào đâu có biết. Tình em vào thiên thu.



Thư Lam Thơ
Yêu Em



Tình Một Thuở
Con Thương

Trời mưa chưa ướt áo
Hoa cúc vàng chân thềm
Gió mây lưng bờ dậu
Chiều sương đầy bốn phía
Lòng anh mấy ngã ba
Tiếng đời đi rất nhẹ
Nhịp sầu lên thiết tha .

Thư làm thơ yêu em
Cả dòng sông thương nhớ
Cả vai cầu tay nghiêng
Trông tư trời thành phố
Anh đi rồi lại đến
Bài thơ không hết lời
Bao nhiêu lần hò hẹn
Sớm chiều sao xa xôi

Mười bảy năm chợt thức
Bây giờ là bao giờ
Bàn tay trên mái tóc
Nghìn sau còn băng quơ

TRẦN DẠ TỪ

Thương tím nâu màu áo,
Nắng đỏ bóng bên thềm.
Hoa xoan tươi bờ dậu
Thông ngàn lay bốn phía,
Trong mơ còn âm ba.
Trông tình qua rất nhẹ,
Sao trọn đời thiết tha?

Năm nào đó gặp em,
Đêm kết ngàn nỗi nhớ.
Hắt hiu bóng chiều nghiêng
Thương người khuất nẻo phố.
Dấu yêu tràn dâng đến
Ngàn ngại, chẳng nên lời
Lỡ vâng trăng ước hẹn
Lỡ phương đời xa xôi !!

Chìm sâu trong tâm thức
Đâu còn nữa bao giờ.
Xưa mơ ngày kết tóc
Nay tình chỉ băng quơ...

UYÊN THÚY LÂM



Tiên Dung và
Chú Dòng Tử



Lòng hiếu hạnh thương cha sớm khuất,
Anh không đành giữ khổ cho mình.
Nàng dạo sông hồ chiều nắng tắt,
Sơn thủy hữu tình cảnh thắm xinh.

Màn kín tứ vây buông thả người,
Nô đùa trong nước mát sông trôi.
Em hồn nhiên tắm trong dòng nước,
Cứ nghĩ mình em giữa đất trời.

Nước sông trong vắt sóng lăn tăn,
Nước mát vỗ về dáng mỹ nhân,
Em tưởng chỉ cùng sông tỏ lộ,
Dáng tiên thơm, trong ngọc trắng ngần.

Em nào hay biết có đâu xa,
Giấu mình trong cát nước chan hòa,
Anh bên ngọc nữ chia dòng tắm,
Nước thơm lành môn trón thịt da.

Tim anh xao xuyến trước dung nhan,
Tuyệt mỹ giai nhân chốn bặt ngàn,
Anh biếtnhững gì là em nhất,
Bâng khuâng đáy nước bóng trăng tan!

Bàng hoàng, em ngập ngừng e thẹn
"Xin nàng đừng khóc, vốn anh lành,
Đôi ta có lẽ chung trời hẹn,
Tự kiếp nào cho đến lai sinh"

Cầm tay đứng lặng bên dòng xanh,
Duyên trời se kết mối tơ lành
Hữu duyên em chọn chung dòng nước,
Giây phút này em đã thuộc về anh.

UYÊN THÚY LÂM



*Rồi khi nào anh về nghe em nói
Trên bãi chiều em vẫn đứng chờ mong.
Bãi đông đúc khi hạ về nắng chói,
Hay đìu hiu bãi vắng lúc tàn đông.*

*Em đứng đã bao năm nghe sóng vỗ,
Biển bên em cát ướt dưới chân trần.
Mây phiêu lãng có trôi về cố thổ
Tụ rồi tan cho đẹp nghĩa phù vân.*

*Đã bao năm con dã tràng se cát
Viên cát vo tròn đều đặn như khuôn.
Se chăm chỉ bền lâu bên sóng bạc,
Se vô cùng vô tận tháng năm sông.*

*Mà con nước lớn ròng theo nhật nguyệt,
Lớp lớp xô bờ, mặt bể nhấp nhô.
Đợt sóng lớn ầm ào không tưởng tiếc,
Công khó dã tràng lại hóa hư vô.*

*Đám trẻ nhỏ đùa vui bên cát trắng,
Cô bé cùng em đào đắp lũy thành.
Lâu đài cát miệt mài xây rồi xóa,
Má ửng hồng theo nắng sớm lên nhanh.*

Đợi

Chờ



*Em thường gặp bà mẹ già tóc trắng,
Nheo mắt nhìn nắng chói phía trời xa.
Bà nhớ lắm đứa con mình xa vắng,
Ngày tương phùng đợi mãi tháng năm qua!*

*Bao thuyền nhỏ ra khơi trong đêm trước,
Biết mai đây cá có ngập khoang thuyền.
Hương biển mặn thấm như tình đất nước,
Thuyền phương nào, về bến có bình yên?*

*Biển chiều lên thu đông rồi xuân hạ,
Nước đầy vơi, năm tháng cũng hao gầy.
Người quên chẳng, lời người khi từ tạ?
Rằng bao lâu anh cũng sẽ về đây.*

*Em đình ninh lời người bên sóng bạc,
Rồi năm nào người sẽ lại quay về
Trong gió lộng chim trời ngưng tiếng hát,
Em vẫn chờ, đời trôi tựa cơn mê.*

UYÊN THÚY LÂM



VỀ QUA TRƯỜNG CŨ

Gửi nhớ về:

Trường Đại Học Luật Khoa thân yêu ngày trước.

Phan Đình Phùng khi hoàng hôn giăng tím,
Một mình tôi trên lối cỏ lan buồn.
Lá lên tiếng ưu phiền theo bước nhỏ,
Đường vắng người thềm đếm lá vàng buông.

Hàng sao cao vút xạc xào trao lời gió,
Sương lạnh đầy và nhung nhớ về theo,
Trên lối này khi nắng sớm mưa chiều,
Ngày xưa bước học trò bao vương vấn.

Rẽ lối trái, trường tôi nằm cô quạnh,
Mái ngả màu theo năm tháng rêu phong.
Niềm tiếc thương dâng lên ngập cõi lòng,
Vì đã mấy dặm sâu về ngăn lối!





CÔNG VIÊN HỒ CON RÙA

Vẫn còn đó khung trời cao mồn mõi,
Bên Công Trường Chiến Sĩ đáng êm mơ,
Khu giảng đường mặc ghé lạnh đợi chờ,
Người ngày trước mịt mờ đi vạn hướng.

Lớp tiếp lớp đã tạ từ lần cuối,
Buổi sau cùng rồi mãi mãi ra đi.
Trường ở lại đôi bước mềm tiếc nuôi,
Dấu ngậm ngùi sưng ướm đọng bờ mi.

Mấy mùa qua lá sân trường thay sắc,
Áo cũng phai màu nắng gió đường xa.
Trở lại đây tìm khung trời vọng tưởng,
Sắt se lòng, còn đâu nữa ngày qua...

UYÊN THUYẾT LÂM



Bài xướng

Vân Đêm Lá Thu

Cứ mỗi thu về gieo nỗi nhớ
Rừng thu cất tiếng gọi mưa qua
Lá thu rũ bóng thêm quên lãng
Nhỏ giọt sầu vương rõ mái nhà .

Thì cũng như em mùa thu ấy
Khấp nẻo non sông ngập bóng thù.
Tìm em biên biệt vô âm tín
Để suốt miên trường đếm lá thu .

NGƯỜI XỨ VẠN
(Jan 2011)

Bài Thơ Họa đáp

Lạc Dấu Chân Tim

*Từng mùa thu đến thêm thương nhớ
Cuối nẻo ưu phiền mây trắng qua
Cố nhân đâu đã vào quên lãng
Rét buốt lòng đau vậ nước nhà !*

*Duyên tình thắm đượm mùa xuân ấy
Đã phải ly tan bởi giặc thù
Nửa đời xa biệt vô âm tín
Hẹn riêng lòng : tình vẫn thiên thu.*

UYÊN THÚY LÂM



KHỐT TÌNH

TRƯỜNG CHI

*Con gái quan thừa tướng,
Nàng được gọi My Nương
Trên thóm ngát vườn hương
Trong lầu hoa nhung gấm.*

*Bờ sông vắng bao chiều,
Chàng thuyền chài bông câu.
Lưới cá tôm qua buổi,
Qua ngày tháng cơ cầu.*

*Chàng cất tiếng hát ca,
Mang tâm tình vang vọng
Vang đến chốn lầu hoa
Say lòng người mơ mộng.*



Trăng Nước Bến Bè Xưa

*Rồi chàng xuôi bến khác,
Vẳng tiếng hát tuyệt vời
Nàng bồn chồn trông ngóng
Nhớ tiếng hát ngàn khơi.*

*Nhớ thương gây vóc liễu,
Nàng chờ đợi bao chiều
Người đâu không hát nữa
Buồn thương biết bao nhiêu!*

*Lệnh quan vời chàng đến,
Cho nàng qua cơn đau.
Giáp mặt rồi ... vỡ mộng!
Nàng quên giấc mơ đầu.*

*Nhìn giai nhân tuyệt sắc,
Trương Chi ngẩn ngơ hồn.
Chàng yêu thương ngây dại
Từ buổi đó hoàng hôn.*



*Mang mối tình tuyệt vọng,
Trương Chi lìa trần gian.
Xác thân dù tan rữa
Tim ngọc kết vì nàng.*

*Tình si như vẫn sống,
Tim ngọc long lanh soi.
Ngọc ẩn bóng hình ai,
Lời hát xưa vang động.*

*Âm ba sâu than trách
Tiếc một trời yêu thương.
Duyên kiếp này không trọn
Mong kiếp khác chung đường!!*

*Chạnh lòng nhớ tiếng xưa,
Khối u tình nước nở
Giọt dài trang nhỏ xuống.
Chén ngọc tan trong mưa!...*

UYÊN THÚY LÂM



**TẠ LÒNG
CÔ LÁI
NĂM XƯA**

Năm nào bến cũ em đưa cho
Tôi xuống thuyền tìm đất Tự Do
Sông trắng, bờ xa buồn nín lặng
Biển xanh, sóng cả chát âu lo
Tay rời bịn rịn giờ ly biệt
Chân bước dùm dằng dặt dẫn đò
Hẹn buổi trùng quan nơi cổ độ
Nay sông nào thấy bóng con đò!

Uyên Thúy Lâm
Fri, 12/3/10



Shênk Shang

Màn trời, chiếu đất của Trời cho
Tự tại, tiêu dao khoái tự do
Nửa gánh gươm đàn thôi nghĩ ngợi
Một bao trảng gió có gì lo
Nghêu ngao câu hát hoài du mục
Khoan nhặt cung đàn hết dẫn đò
Trong cõi vô thường như mộng đó
Vượt sông, hóa kiếp chẳng cần đò.

Tạo Ân
29/11/10



Màu Nắng Trong Mắt Nhà Thơ Uyên Thúy Lâm



Duy Xuyên
Tacoma

Trong đôi mắt của nhà thơ Uyên Thúy Lâm, bắt chợt tôi tìm được những giọt nắng qua các màu sắc mà nhà thơ diễn đạt "Nắng" trong các tình huống khác nhau. Lúc thì nắng sớm, nắng cháy da, nắng hanh vàng, rồi nắng hạ, nắng Thu hanh vàng, nắng lưa, nắng mai ... đã trải dài trong thơ, trên các nẻo đường đất nước.



Uyên Thúy Lâm

Thật vậy, thơ Uyên Thúy Lâm là những vầng thơ tuyệt tác, trong những từ ngữ thật đơn giản, mộc mạc nhưng đã để lại trong tôi những cảm nhận sâu sắc vừa rung động vừa ngỡ ngàng lùi ngùi qua những lời thơ in dấu vết quân hành.

Thơ của Uyên Thúy Lâm có mưa bay, có sương, có lời gió, có mây trời lồng lộng, mà nhà thơ đã tô màu sắc hồng, đỏ, vàng nhạt qua các phong cảnh hữu tình và nhất là có màu mắt ai mà tôi đã mòn mỏi, mãi miết đi tìm trong ngàn kiếp trước.

Ngay như trong bước quân hành của Người Lính, cũng có những giọt nắng vừa trù tượng vừa lãng mạn, cũng có lúc nắng cháy trên da thịt người lính ...

Bốn câu thơ dưới đây, trong bài "**Đoàn Quân Đi**" nhà thơ đã diễn đạt, nắng thành những sợi nắng, cho ta cái cảm giác nắng lung linh, lưu luyến, quyến theo chân người lính.

*"Mùa Thu đã hoe vàng theo sợi nắng
Hoa cúc nở thờ ở triền suối vắng
Mắt ai hoài xao động bóng quân đi,
Chiến địa hoang tàn ghi dấu phân ly.
Đường hành quân sục sôi miền nắng cháy"*

Người lính vẫn biết có người em gái nhỏ ngóng chờ tin trở lại, nhưng bóng dáng người lính bao giờ cũng biệt, mà em vẫn mãi hoài mong trong niềm thương nỗi nhớ ...

Và trên một triền suối bờ vờ, có hình dáng người con gái đang dõi mắt theo bóng đoàn quân đi.

"Mắt ai hoài xao động bóng quân đi"

Chao ôi! ... Tình của người con gái nào đó, tuy chưa trao lời, chưa một lần ước hẹn mà vẫn âm thầm theo bóng quân đi. Thật là lãng mạn như trong một câu chuyện cổ tích ... Người đi chưa một lần hò hẹn mà người ở lại đã dõi mắt trông chờ.

Đoàn quân đi trong những sợi nắng, rồi nắng cũng sẽ gay gắt cháy da

*"Đường hành quân sục sôi miền nắng cháy
Ta biết em ngóng chờ tin chưa lại"*

Phải rồi, đoàn quân đi chập chùng trong nắng cháy ... để mắt ai mòn mỏi chờ mong.



Trăng Nước Bến Bè Xưa

Thơ cho ta cái cảm giác, một khung cảnh đầy ắp tình cảm, khi đoàn quân vội vã đi qua, dưới cái nắng cháy da, để nhà thơ Uyên Thúy Lâm phải ngậm ngùi:

"Nắng cháy da hay mưa rừng tôi tả"

Rồi trong một bài thơ khác, nắng không còn là cái nắng cháy, mà nhà thơ đã cho ta cái nắng sớm lung linh trong bước chân người sinh viên ôm cặp đến trường :

Về Qua Trường Cũ

"Trên lối này khi nắng sớm mưa chiều

Ngày xưa bước học trò vui mấy độ."

Rồi đến một hôm nào đó: *"Áo cũng phai màu nắng gió đường xa"*

Và khi có dịp trở lại sân trường thì những hoài niệm chỉ còn là vọng tưởng.

"Trở lại đây tìm khung trời vọng tưởng"

Bây giờ nhà thơ Uyên Thúy Lâm lại cho người đọc màu nắng hạ trong bài thơ:

Mẹ Chờ Bên Bếp Lửa:

"Ngày nắng hạ đến chiều đông mưa lạnh

Lủi thủi một mình mẹ nhớ về xa."

Đề rồi trong "Thanh Âm Ngày Cũ", nắng không còn chồn vờn, e thẹn mà trong làn nắng có tiếng hòa âm, reo vui của tiếng nhạc, để ta lắng nghe đâu đó Thanh Âm Ngày Cũ:

"Anh đến nơi đây một sáng hè

Nắng reo vui phố nhỏ đường quê.

Chân đôi xanh biếc trong làn nắng

Áo trắng em qua gọi gió về."

Rồi bỗng bất chợt nắng lại nhảy múa tung bồng trên những cung bậc mới, vừa tha thiết vừa gợi nhớ một dòng sông xưa mà ta đã qua nhưng chưa bao giờ tìm về ...

"Nắng vàng trải lụa bến sông xa"



Uyên Thúy Lâm

Thơ Uyên Thúy Lâm làm tôi liên tưởng theo bước quân đi của đời lính có những nơi hơn một lần tôi đến, nhưng chưa một lần nào trở lại thăm.

*"Bỏ lại khu vườn xưa hoa nắng
Cành trúc xạc xào trong gió lơi."*

Rồi:

"Tháng lụn ngày qua nắng tiếp mưa..."

.....
*Cung bậc buồn theo nắng hạ tàn
Trăng khuyết đâu còn ai đối ẩm
Người buồn lặng cả tiếng xì xang."*

Để rồi:

*"Từ đó năm năm mùa nắng hạ,
Thanh âm ngày cũ lắng trong tim,
Đâu biển đưa ta về bến lạ,
Cung bậc ngày xưa mãi vọng tìm."*

Trong bài Sắc Mâu, hết nắng sớm hết mưa chiều, nhà thơ lại cho ta cái im lặng chìm ngấm trong nắng mai:

*"Tà áo trinh nguyên trong nắng mai
Vệ cỏ xanh non in dấu hài."*

Bóng dáng nhà thơ Uyên Thúy Lâm nhẹ bước quanh đời:

*"Em bước ven đời thơm nắng mới
Áo trắng quyện lòng ta ngát say."*

Trong Lối Thu Xưa

"Ngày vẫn trôi thu vàng rồi sẽ đến ..."

.....
*Chút mây xa tươi sắc nắng quan hà
Anh về đi, trăng thu vàng vặc tổ,
Bên đời nhau ngày tháng mãi đơm hoa."*



Trăng Nước Bến Bè Xưa

Còn mong đợi gì khi người con gái hồn dỗi xua ta đi nhưng vẫn còn níu ta lại ... thì thầm:

"Bên đời nhau ngày tháng mãi đơm hoa ..."

Trong một chùng mực nào đó, người lính cũng sẽ ngậm ngùi ra đi nhưng tình đã nở hoa. Vì áo lính đã ướp mùi nắng hạ, *"Qua mưa đông, vàng nắng hạ, Tình si dại mãi như còn."*

Theo tôi nghĩ:

Trăm năm trong lòng nhà thơ Uyên Thúy Lâm vẫn mong tìm... những giọt nắng.

Lúc thì nắng trong lòng nhà thơ ... rồi nắng sớm đầu hè ... nắng tràn đầu ngõ. Nắng vội vã về tìm để tìm về ... vườn cũ, và nắng gọi nhớ dòng sông xa...

Rồi thương rồi nhớ để cung bậc của tiếng đàn âm vang

"Cung bậc buồn theo nắng hạ tàn"

Nắng bây giờ không còn chỉ là một vài ngày nắng hạ mà nắng cả một mùa... nắng hạ, dai dẳng trong tim nhà thơ Uyên Thúy Lâm:

"Từ đó năm năm mùa nắng hạ

Thanh âm ngày cũ lắng trong tim."

"Tà áo trinh nguyên trong nắng mai

Vệ cỏ xanh non in dấu hài

Em bước ven đồi thơm nắng mới

Áo trắng quện lòng ta ngát say."

(Lôi Thu Xưa)

Gió sẽ chuyển đến anh niềm nhung nhớ,

Chút mây xa tươi sắc nắng quan hà

Rồi

"Qua mưa đông, vàng nắng hạ

Tình si dại mãi như còn."

Cái cảm nhận trong thơ với nỗi vui niềm nhớ, có cái giận cái hờn rồi có cái tình Em vẫn trong Anh.

Duy Xuyên





Một Thời Lĩnh Trận

(cảm tác theo bài TÌNH NGƯỜI CÔ PHU,
thơ của VH Uyên Thúy Lâm)

Ta từng có một thời làm lính trận
Súng đạn, ba-lô trĩu nặng đôi vai
Tuổi đôi mươi sá gì đời sương gió
Mộng sông hồ cho thỏa chí làm trai

*Chắc tay súng nơi tuyến đầu lửa đạn
Ngăn bước thù gieo tang tóc đau thương
Cho quê hương nhà nhà vang tiếng hát
Cho mẹ già, em gái bớt lệ vương.*



Trăng Nước Bến Bờ Xưa

Rời từ đây đi vào miền gió cát
Mảnh chinh y thấm máu bạn, máu thù
Có những lúc dừng quân nơi lũng thấp
Tiễn bạn mình vào chốn nghỉ thiên thu!

*Đêm từng đêm dừng quân trên đất địch
Dưới chiến hào đợi giặc lúc trăng lên
Chợt một thoáng mơ về nơi phố thị
Nhớ người yêu ta thầm khẽ gọi tên!*

Nhưng quê cũ vẫn một màu tang tóc
Súng đạn quân thù xé nát làng quê
Đất nước đau thương ngập tràn tiếng khóc
Lính trận ra đi mãi bước không về.

*Tháng tư đến trong ghen ngào uất hận
Em lạc quê người, ta tận rừng sâu
Mình mất nhau khi tàn cơn binh lửa
Lặng cúi đầu...che dấu nỗi thương đau!*

Lê phi Ô



Hoài

Âu ơ câu hát đã ngàn năm,
Kào xạc tre đưa lời nói thềm.
Mặn ngọt câu hò vang cuối ngõ,
Duyên tình tiếng hát thấm vào tâm.
Gió đưa hoa rụng thơm mùi bưởi,
Kước đẩy thuyền xuôi buông mái dầm.
Xa quá quê nhà xa quá đỗi,
Ca dao bỏ xú hóa lời cảm.

Tạo Ân





Ti Cầm

Kính tặng Họa sĩ Nguyễn Trọng Khôi
(Cảm tác từ tranh SONATA của Họa sĩ Nguyễn Trọng Khôi)

Người ngồi đó buổi hồng hoang, thuở trước
Bên bãi bờ êm vắng những chiều trôi.
Mặt sóng gợn gió đùa theo con nước,
Đã mờ dần, ánh sáng phía xa xôi.

Cây đàn cũ nghìn năm còn vọng tiếng,
Điệu tưng bừng trong vũ hội mùa Xuân.
Nhạc thúc giục chinh nhân vào trận chiến,
Nhịp kêu hùng lộng gió buổi ra quân.



Bao khúc hát nhớ về người xa vắng
Ai đi qua để lại dấu chân đời?
Rời tay ấm trong ngày ta ly biệt,
Người đi rồi, hồn mộng cũng xa khơi !

Cây đàn thân của thời xưa lưu bóng,
Tiếng vĩ cầm réo rắt khúc thăng hoa.
Đàn tấu vang triền miên trong ảo mộng,
Chuỗi thanh âm khoan nhặt phút giao hòa.

Em ngồi lặng trong ánh vàng xế khuất,
Phía cuối trời pha sắc tím u trầm.
Đàn vang dội đến chân mây vách núi
Tuôn dạt dào trên sóng nước xa xăm.

Sẽ còn mãi những rung ngân thần thoại,
Hồn Paganini vang vọng khối tình si
Trải trăm năm âm ba như bão táp,
Rồi nghìn năm làn nước cuốn trôi đi...

Uyên Thúy Lâm
(Tháng 3 / 2014)





Viết Tên Em

Anh viết tên em trên cát,
Sóng biển muôn đời xóa đi.
Viết tên em trong lời hát,
Lời nào cho buổi phân ly.

Anh viết lời thương trên lá,
Xuân sang tươi màu lá non.
Qua mưa đông, vàng nắng hạ
Tình si dại mãi như còn.

Gọi tên em bên dòng suối,
Nước đầu nguồn chảy qua khe.
Mây chập chùng giăng đỉnh núi,
Tiếng lòng anh, em có nghe?

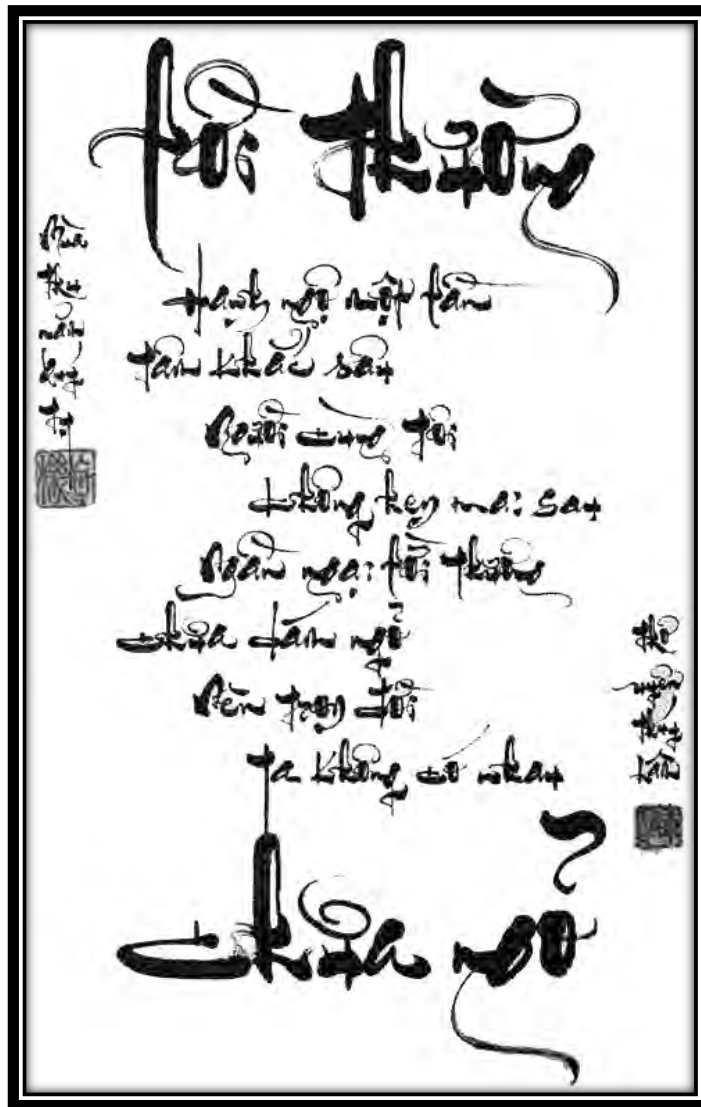
Khắc tên em trên núi đá,
Đá trơ gan cùng tháng năm.
Yêu em trùng trùng tác dạ,
Nhớ thương ray rứt âm thầm.

Xanh thẫm chân mây biển chiều,
Đại dương chan chứa niềm yêu.
Cánh hải âu về vô định,
Thương hoài sao vẫn cô liêu!

Rừng sâu hay trên sóng bạc,
Viết mãi tên người trong tim.
Suốt cuộc đời này luân lạc.
Trăm năm lòng vẫn mong tìm...

UYÊN THÚY LÂM
(Tháng 2/2014)





THƯ PHÁP: PHI BẢO



Trăng Nước Bến Bè Xưa



EM LIÊU THÂN THƯƠNG



QUỲNH TRÂM ANH



UYÊN THÚY LÂM



QUỲNH TRÂM ANH



THẦY TRÒ TƯƠNG PHÙNG...





HỘI VĂN
VĂN NGHỆ
SĨ BOSTON



Tìm Phau

Thời hoa niên yêu em không ngờ,
Để bây giờ năm tháng tìm nhau
Vẫn mơ ước vẫn hoài nhung nhớ
Thu sang mùa vàng lá rơi mau.

Mắt môi ơi, say lòng mật ngọt,
Em điểm kiêu thương máy cho vừa
Tôi vụng về, lệ em rưng giọt,
Ngu ngơ đại khờ tôi đứng trong mưa.

Bởi vụng dại xạ em từ đó,
Tàn chiến chinh khắc khoải mong tìm.
Phố cũ nhòa đèn đêm mờ tỏ,
Trăm hương đời lạc dấu chân chim!!



Người ra đi có còn vương vấn,
Đường muôn phương xạ hút lối về.
Lòng hoang vu sao mờ nguyệt tận,
Em nhạt nhòa máy nẻo sơn Khê.

Đã qua bao thu vàng xuân thắm
Vẫn thương mong cố quận trùng phùng.
Chân bước mỗi, đường dài muôn dặm
Sắt se lòng mây nước mộng lung.

Thời gian trôi làm sao níu lại,
Bến bờ xưa lau lách lặng chìm
Đã biết ĐI TÌM : sông chảy mãi,
LÀ KHÔNG BAO GIỜ GẶP NỮA sao em ??

UYÊN TRƯỜNG LÂM



Tri Âm

Sớm mai nắng rọi qua song cửa,
Màu nắng chiếu lên ánh rạng ngời.
Ngày mới trái thơm trên áo lụa,
Đóa hồng bưng nở sắc hồng tươi.

Trong làn buổi sáng đàn chim nhỏ,
Bay đến từ đâu riu rít ca ?
Liú lo bên giàn hoa giấy đỏ,
Thức niềm rung động nỗi vui hòa.

Kể nhau nghe giấc mơ đắm thắm,
Em cười thắm một kiếp nhân sinh.
Vừa rục bình minh làn nắng ấm,
Vui lên em, đi nốt dặm trình.



Trăng Nước Bến Bè Xuta

Vì ở bên em xin có ta,
Vọng từ tiền kiếp tháng năm xa.
Ngược xuôi trong cõi người muôn lối,
Cũng tìm nhau kết mối giao hòa.

Em có hay rằng như sáng nay,
Một màu lá nỏ vàng mây bay.
Đẹp hơn vì có lời em ngỏ,
Một chút tâm tình như rượu say

Suối đã tìm sông ra với biển,
Trăm con lạch nhỏ hát xuôi dòng.
Dẫu cuộc phù sinh như thoáng mộng,
Vui ý đời trong nghĩa TRI ÂM.

UYÊN THÚY LÂM



Vườn Hương
Cố Tích

Ngồi bên nhau trăng tỏ sáng vườn xưa,
Nói với em hương tách trà buổi sớm.
Rồi được nghe những ân tình thấm đượm,
Em cùng tôi trong vườn mộng trăng đầy.

Mới hôm nào mình chung bước đến đây,
Trăng lấp lánh trải trên vườn trúc bạch.
Ngước ánh nhìn cảnh trúc nghiêng lau lách.
Đắm hồn trăng thành bức thủy mặc buồn!



**Buổi hoàng hôn vang vọng tiếng chuông buông,
Ngôi cổ tự trong vườn xưa u tịch.
Trầm mặc khẽ bước chân vào cổ tích,
Em nghe chẳng, tình khúc dưới trăng ngàn?**

**Mai ngày lên sao động bóng trăng tan,
Màu nắng mới xóa mờ vàng nguyệt khuyết
Ta có nhau trong phút giây diễm tuyệt,
Giữa đất trời hương ngát nhánh hoàng lan.**

**Quên thời gian qua ảo ảnh mệnh mang,
Tâm thức nhẹ trôi vào vùng miên viễn.
Hương cõi giới bao la và thánh thiện,
Ta cùng em đi đến phía trăng vàng...**

UYÊN THÚY LÂM



Uyên Thúy Lâm

LỜI THU XƯA

Anh thương nhớ thật lòng anh có biết
Đến bao giờ em mới được sẻ chia
Bởi anh xa, mùa thu chưa về kịp
Trời phương em man mác nỗi chia lìa.

Tháng chín bây giờ dài những cơn mưa
Ngày vẫn trôi thu vàng rồi sẽ đến
Ướt lòng đơn trùng trùng mưa kỷ niệm
Anh nhớ cho lời hẹn lúc giao mùa.

Chăn tuy ấm đơn côi đêm gió lộng
Từng đêm sâu vọng tưởng ánh trăng vàng
Gió vun vút thổi tràn xưa cơn mộng
Bình minh rồi xao động bóng trăng tan.

Em vẹn nguyên một tình yêu nồng cháy
Yêu vô cùng như thuở mới trao hôn
Anh phiêu bạt nơi đầu sông cuối bãi
Nghe lời đau ngân vọng gió thu dồn?

Gió sẽ chuyển đến anh niềm nhung nhớ
Chút mây xa tươi sắc nắng quan hà
Mai anh về, trăng thu vàng vặc tỏ
Bên đời nhau ngày tháng mãi đơm hoa.

UYÊN THÚY LÂM



Lời Thu Xưa

Kính tặng Cô Giáo

Uyên Thúy Lâm

Thơ: Uyên Thúy Lâm

Nhạc: Lộc Tòng

The musical score is written on seven staves of a grand staff (treble clef). The key signature has one flat (B-flat) and the time signature is 4/4. The melody is simple and lyrical, with a repeat sign at the beginning. The lyrics are written below the notes.

Anh thương nhớ thật lòng anh có biết. Đến
bao giờ em mới được sẻ chia Bởi anh xa mùa thu chưa về
kịp. Trời phương em man mác nỗi chia lia Tháng
chín bây giờ dài những cơn mưa Ngày vẫn trôi thu vàng rồi sẽ
đến. Ướt lòng đơn trùng trùng mưa kỷ niệm, Anh
nhớ cho lời hẹn lúc giao mùa Chăn tụy ấm đơn côi đêm gió



Uyên Thúy Lâm

lộng Tùng đêm sâu vọng tưởng ánh trăng vàng Gió
vun vút thổi tràn xua cơn mộng Bình minh rồi xao động ánh trăng
tan. Em nguyên vẹn một tình yêu nồng cháy. Yêu
vô cùng như thủa mới trao hôn Anh phiêu bạt nơi đầu sông cuối
bãi. Nghe lời nhau vắng trong gió thu về Gió
sẽ chuyển đến anh niềm nhung nhớ. Chợt mây xa tươi sắc nắng quan
hà. Mai anh về trăng thu vàng vạc tỏ Bên
đơi nhau ngày tháng mãi đơm hoa.



ĐÔI DÒNG VỀ NGƯỜI THƠ UYÊN THÚY LÂM

Trước tiên, Thương Anh xin chúc mừng chị Uyên Thúy Lâm với những lời tốt đẹp nhất và chia vui cùng chị có một tác phẩm ra đời, kể đến thành thật cảm ơn chị đã nghĩ đến và dành cho Thương Anh viết đôi dòng giao cảm về chị trong Thi Tập này.

Thương Anh hân hạnh được biết chị từ hai Tuyển Tập Văn Nghệ Tự Do (VNTD) I và II do Hội phát hành tại Florida năm 2010 và 2012, chị và Thương Anh có bài đăng trong năm đó, biết tên chị nhưng chưa một lần gặp mặt vì ở hai tiểu bang khác nhau, nhưng thường sinh hoạt chung trên Diễn Đàn Yahoogroups bằng những bài thơ Đường Luật xướng họa, đôi vần Lục Bát tiếp nối, chia sẻ buồn vui hoặc những mẫu truyện ngắn, học hỏi thêm thơ văn lẫn kinh nghiệm sống và cách cư xử với người v.v.

Hơn một năm sau, Hội VNTD tổ chức Đại Hội ở Florida, đêm Tiền Hội Ngộ tại nhà Song Anh, Thương Anh hân hạnh được đối diện với “Người Thơ” và có những nhận xét thô thiển như sau: Tính tình chị rất hiền, ăn mặc giản dị chững chạc, khiêm tốn, suy nghĩ trước khi nói, giọng chị chậm rãi nhỏ nhẹ, nhưng ở nơi chị hình như có một cái gì đó khiến người tiếp chuyện phải nể nang và kính trọng.

Chị không loè loẹt để mọi người chú ý, nhưng thơ của Uyên Thúy Lâm có nhiều trên những trang Web như: Người Việt Boston, Vannghetudo.org, hathaykhongbanghayhat.org, lmstflorida.com. v.v. Thơ của chị được nhiều nhạc sĩ phổ nhạc không những ở Hoa Kỳ mà đã xuyên đại dương bay qua tận trời Úc Châu được nhạc sĩ Cung Đàn đưa lên khuôn nhạc, chấp cánh cho thơ thành những



cung điệu thiết tha êm ái dịu dàng để Tao Nhân Mặc Khách thưởng thức trọn vẹn cả thơ lẫn nhạc.

Trong những lần sinh hoạt Văn Học Nghệ Thuật của Hội VNTD tại trung tâm Florida, thơ phổ nhạc của chị đã được nhiều ca sĩ tuyển chọn để trình diễn, nói như thế có nghĩa là chị đã thành công, cung ứng những món ăn tinh thần cần thiết và làm đẹp cho đời sống trong lĩnh vực thi ca. Mặt khác, cũng có nhiều Thi Hữu đã ghép những hình ảnh minh họa làm cho câu thơ tiếng hát thêm sinh động, dễ cảm và phổ biến rộng rãi trên youtube, những dẫn chứng trên cho ta thấy thơ của Uyên Thúy Lâm đã chiếm trọn cảm tình, đi vào lòng người ái mộ những vần thơ của chị thật dễ dàng.

Những dòng thơ của chị làm cho cả trong và ngoài Diễn Đàn cũng như các Thân Hữu khi thưởng thức phải xôn xao tự hỏi: Uyên Thúy lâm là ai? - Xin thưa: Uyên Thúy Lâm là một cây viết văn lẫn thơ, cả hai môn đều xuất sắc, một tay bút Nữ, chữ nghĩa và sự hiểu biết của chị rất dồi dào, phóng bút như một “tay nhà nghề”, chị viết chơi để tiêu khiển mà hay, thiệt hay!!!

Thương Anh còn biết thêm, chị đã và đang cộng tác với nhiều tạp chí, được các Thi Sĩ, Nhà Văn mời đóng góp bài vở cũng như in chung sách cùng nhiều tác giả đã xuất bản trong những năm qua, chị sáng tác không ngừng, dòng thơ của chị như suối trên ngàn tuôn tràn vào lòng đời bất tận. Như vậy sau Thi Tập này thì chắc chắn sẽ có những tác phẩm giá trị khác tiếp tục ra đời trong tương lai. Phải không chị?



Ở đây, Thương Anh mạn phép nói thoáng qua về thơ của chị, xin mượn một câu: “thơ là cửa ngõ của tâm hồn” để viết vài lời cảm nhận như sau:

- Nếu một buổi sáng cuối tuần nào đó bên ly cà phê, hay một đêm yên tĩnh với máy vi tính, bạn vô tình đọc những dòng thơ của tác giả trên mạng, tôi tin chắc hồn bạn sẽ chơi vơi, một cảm giác nhẹ nhàng len lén đi vào, khiến tâm tư chao động bởi vì thơ của Uyên Thúy Lâm làm rất có hồn, người đọc dễ cảm nhận và dễ bị lôi cuốn vào những dòng suy tưởng miên man để rồi cửa tâm hồn bỏ ngõ lúc nào không hay.

...Và ở một góc “rất riêng” của “Người Thơ” đã hé mở cho ta thấy một cõi riêng không còn giấu giếm nữa, tâm tư và nỗi niềm của tác giả đang ở bên trong cánh cửa khép hờ, chờ những ai đó đồng cảm, chỉ cần giơ tay đẩy nhẹ thì một trời riêng tư, gồm có thơ lẫn nhạc trải rộng trên sông và một con thuyền chở đầy thi ca đang chờ khách tao nhân tách bến ra khơi thưởng ngoạn...

Thơ của chị Uyên Thúy Lâm không ngoại lệ, phản ánh cuộc sống của đời, dòng hệ lụy theo thời gian đã làm cho “Người Thơ” rung cảm qua nhịp thở con tim xâm lấn vào hồn rồi theo năm tháng tuôn tràn ra bằng chữ nghĩa được đan kết thành thơ để nói lên những xúc cảm của mình, đôi khi chị dùng từ ngữ rất mong manh mơ hồ, cũng có lúc sát nghĩa, do chính bàn tay tác giả chặt lọc, nâng niu và sắp xếp một cách tuyệt vời thành những vần điệu lồng trong nhiều thể thơ làm cho người đọc không thể bỏ dở dang nửa chừng. Vâng! Thơ của chị Uyên Thúy Lâm là thế đó! Là nỗi niềm, là vương vấn, là hạnh phúc, là kỷ niệm, là buồn vui trong tình trường, là cuộc đời trước mặt mà “Người Thơ” phải đối diện hằng



ngày. Nói tóm lại, nếu đã lỡ vương vào thơ rồi thì hình như ta phải cứ mang nó đến cuối đời, vì thơ như người bạn đồng hành, chia sẻ buồn vui trong đời sống và sẵn sàng lắng nghe để xoa dịu bất cứ ở đâu và hoàn cảnh nào.

Để kết luận, Thương Anh xin hỏi nhỏ “Người Thơ”: Có phải thơ là lối thoát duy nhất mà nhà thơ nữ Uyên Thúy Lâm đã dùng đến để tâm sự hay chăng? Hỏi là hỏi vậy thôi, Thương Anh cũng đang đồng hành với chị.

Sau cùng, những lời nhận xét đơn sơ mộc mạc về chị trong Thi Tập này, mong chị đón nhận, xem như “duyên tao ngộ” vậy.

Từ bắt đầu và đến cuối bài viết này, Thương Anh tránh không trích một vài câu thơ nào ra để luận, vì thơ của chị quá mênh mông, sợ không diễn đạt tròn ý hay không thấu triệt hết tâm tư của tác giả muốn gửi gắm trong thơ, thôi thì Thương Anh kính mời quý Thi Hữu hay những người yêu thơ tự khám phá “góc riêng tư” của tác giả qua Thi Tập này.

Thương Anh trân trọng giới thiệu đến quý bạn bốn phương , Thi Tập **Trăng Nước Bến Bờ Xưa**. Kính mời quý vị đón nhận như một đóng góp nhỏ cho nền Văn Học Nghệ Thuật mà tác giả đã cố gắng duy trì và bảo tồn ở hải ngoại.

Thương Anh
Ngày 31-3-2014



Bài xướng *



*Kiếp
Phù
Sinh*

Một ly này nữa thôi em nhé,
Là phút chia tay cũng tới rồi.
Mai một chắc gì còn gặp lại
Đời người như chiếc lá thu rơi.

Buổi tiệc vui nào rồi cũng hết,
Cuộc tình nào cũng phải chia tan.
Chữ không đã có trong vô thức,
Thì tiếc làm chi chút mộng tàn.

Chiếc lá mùa thu đến tuổi về,
Một cơn gió nhẹ cũng bay đi,
Ta như chiếc lá mùa thu ấy,
Ôi! Kiếp phù sinh có nghĩa gì.

Một ly này nữa thôi em nhé,
Đừng luyến lưu chi để khổ sầu.
Đã biết cuộc đời là thế đó
Thì tình xin đẹp đến mai sau.

HOA VĂN



SÂN GA TIÊN BIỆT

(Họa nguyên vận bài thơ Kiếp Phù Sinh của Thi Sĩ Hoa Văn)

*Còn có đêm này thôi anh nhé !
Giây phút rời tay đã đến rồi
Vẳng tiếng còi tàu xa vọng lại
Tiếng buồn át hẳn tiếng mưa rơi .*

*Một mùa yêu dấu vừa qua hết
Đỏ thắm sân trường xác phượng tan
Dáng anh xin khắc vào tâm thức
Giữ đến ngày sau dấu mộng tàn .*

*Dù biết mình không chung lối về
Nghe lòng thảng thốt lúc anh đi
Tình em gửi trọn theo phương ấy
Nước mắt rơi mau , giữ được gì ?!*

*Còn có phút này thôi anh nhé !
Vàng vọt sân ga mấy dặm sầu
Bến đỗ , người đi người đứng đó
Duyên mình xin ước hẹn ngày sau .*



UYÊN THÚY LÂM
(Boston 2010)



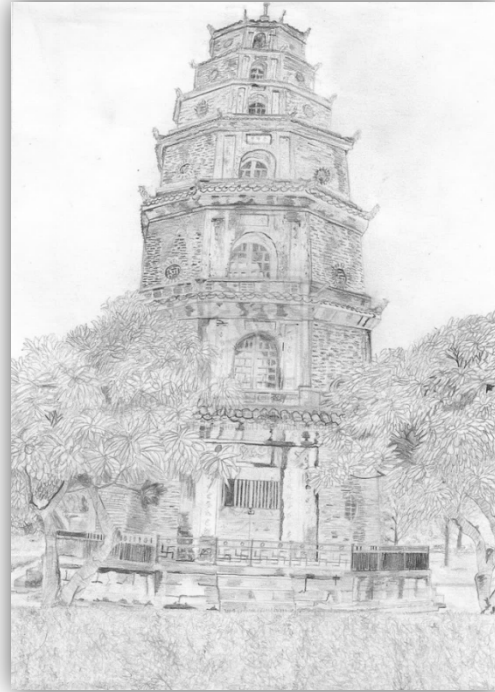
Xương

BÊN THÁP BỬU DƯƠNG

*Chiều xuống! Ngồi bên tháp Bửu Dương,
Bâng khuâng hoa điệp nở ven đường.
Long châu, lân phục văn kinh pháp (1)
Hạc nội, mây ngàn lẫn khói sương. (2)
Cây gạo bao năm rồi trút lá,
Dòng sông một thoáng hiện vô thường.
Về đâu trong vạn trùng sinh tử,
Cát vữa âm thầm. Đêm nhã hương.*

VINH HỒ

- (1) *Tại cửa tháp có câu "Văn pháp văn kinh",
nghĩa là: Nghe pháp nghe kinh.*
- (2) *Hai bức phù điêu hình mai, hạc trên thân tháp.*



TRÊN BẾN TẦM DƯƠNG

Họa thơ VH Vinh Hồ

Canh khuya lau lách bến Tầm Dương,
Sóng nước âm vang mấy dặm đường.
Mờ mịt trăng tàn người khóc phận,
Đìu hiu sông vắng vạc kêu sương.
Bọt bèo lệ ngấn đêm sơ ngộ,
Mây nước sầu dâng buổi dị thường.
Đàn trái tơ lòng ngơ ngẩn khách,
Ngậm ngùi thương nữ buổi tàn hương(*)

UYÊN THÚY LÂM

* Năm Thứ 10 Nguyên Hòa (815), Bạch Cư Dị bị giáng xuống chức tư mã. Trên đường đi tới Giang Châu, nhân thuyền đi qua bến Tầm Dương, Ông nghe bên cạnh có tiếng đàn Tỳ bà. Hỏi thăm biết người chơi đàn là một ca kỹ kinh đô ngày trước, nay là vợ của một thương nhân. Bạch Cư Dị mời cô qua thuyền hàn huyên. Cô kể lại cho Bạch Cư Dị nghe nỗi bất hạnh trong đời. Bạch Cư Dị đồng cảm thân phận nên cảm tác bài "Tỳ Bà Hành"

Bến Chương Dương

(họa thơ Vinh Hồ)

Trăng tàn sóng lặng bến Chương Dương,
Vó ngựa dừng chân cuối dặm đường.
Hồn oán âm xưa hồn gọi gió,
Thiết tha tiếng cũ vạc kêu sương
Can qua dấy – đắm cơn kinh dị
Chinh chiến xong – mơ giấc mộng thường
Tâm có phai màu theo tuế nguyệt?
Ta về nhật lại một mùi hương.

Ta



ĐOÀN QUÂN ĐI

Mùa Thu đã hoe vàng theo sợi nắng
Hoa cúc nở thờ ơ triển suốt vắng
Mắt ai hoài xao động bóng quân đi
Chiến địa hoang tàn ghi dấu phân ly.

Đường hành quân sục sôi miền nắng cháy
Ta biết em ngóng chờ tin chưa lại
Đồng đội còn bên chiến lũy hào sâu
Nên đôi ta vẫn cách bến giang đầu!

Âm ào vọng phía trường sơn vách núi
Đoàn quân đi chập chùng làn mưa bụi
Vẳng thôn xa nghe tiếng mẹ ru hời
Ngủ ngoan con, cha về lúc yên vui.

Trong gió lộng vang vó câu chiến mã
Nắng cháy da hay mưa rừng tới tả
Tận hiến thân này cho đến tàn hơi
Đâu thể buông gươm súng ngủ bên trời!

Tháng năm qua tóc pha màu sương tuyết
Từng lớp người viết sử xanh hùng liệt
Tổ Quốc trường tồn qua Đinh Lý Trần Lê
Thì em ơi, em cố đợi ta về!.

UYÊN THÚY LÂM
(Boston)



Thanh Âm Ngày Cũ

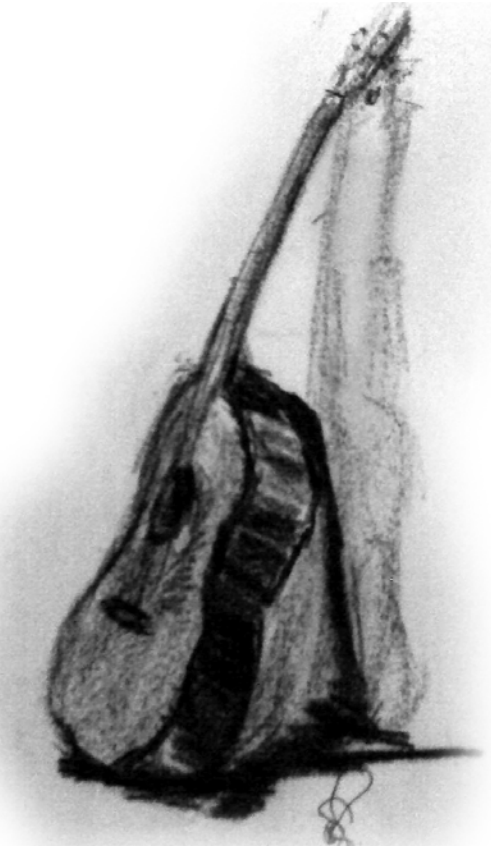
Anh đến nơi đây một sáng hè
Nắng reo vui bướm lượn đường quê.
Chân đôi xanh biếc trong làn nắng
Áo trắng em qua gọi gió về.

Ngày tuổi còn thơ ta biết nhau
Bên anh tươi thắm mộng ban đầu.
Mơ làn gió nhẹ qua vườn trúc
Xào xạc ru êm phút nhiệm mầu.

Tiếng đàn vang vọng trong đêm vắng
Lắng tiếng lòng chan chứa hòa âm
Tâm thức em trôi từ vắng lặng
Xao động ngân theo khúc nhạc trầm.

Rồi bỗng bừng lên cung bậc mới
Nắng vàng trải lụa bến sông xa
Trong như tiếng hạc bên trời nổi
Đục như nước suối giữa trời sa.

Đàn ngân vang nhã nhạc từ tâm
Cung thương, cung nhớ khúc mê trầm
Hương trà đối ẩm trong vườn mộng
Xao xuyên dâng tràn điệu ngũ âm.



Trăng Nước Bến Bè Xưa

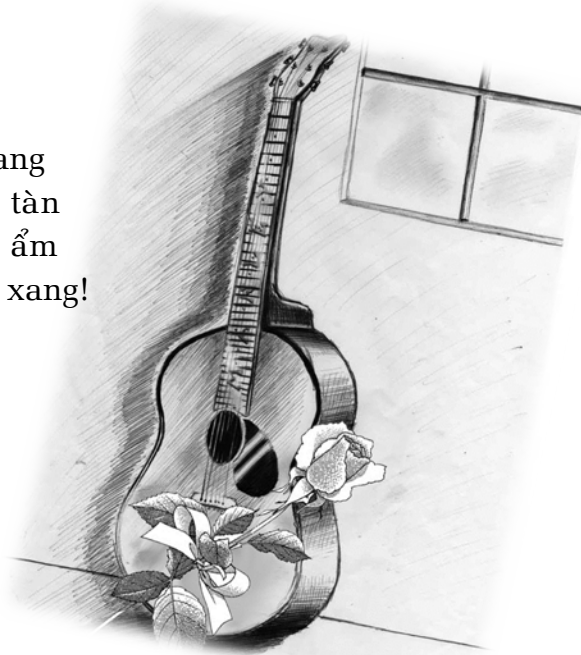
Sau hè năm đó anh xa vắng
Bỏ lại nơi đây một khoảng trời!
Bỏ lại khu vườn xưa hoa nắng
Cành trúc xạc xào trong gió lời.

Vẫn tiếng ve sâu bao năm xưa
Tháng lụn ngày qua nắng tiếp mưa.
Khuất nẻo người đi chưa thấy lại
Thanh âm đồng vọng gió xa đưa.

Nhớ anh đàn cũ vẫn ngân vang
Cung bậc buồn theo nắng hạ tàn
Trăng khuyết đâu còn ai đối ẩm
Người buồn lặng cả tiếng xừ xang!

Từ đó năm năm mùa nắng hạ
Thanh âm ngày cũ lắng trong tim.
Dâu biển đưa ta về bến lạ
Cung bậc ngày xưa mãi vọng tìm...

UYÊN THÚY LÂM
Boston



MẸ CHỜ BÊN BẾP LỬA

Bao lâu rồi mẹ còn đây ở quanh
Giữa thôn làng xa khuất tháng năm qua
Ngày nắng hạ đến chiều đông mưa lạnh
Lủi thủi một mình mẹ nhớ về xa.

Mùa xuân đó mẹ chờ bên bếp lửa
Nồi bánh chưng dành đến con xa quê
Thời chính chiến mãi núi rừng gian khổ
Con ra đi tan binh lửa con về.

Rồi mẹ đợi, đợi hoài san trên chiến
Phố tan hoang nhà trống vườn điền tàn
Con trai mẹ ngã xuống ngày binh biến
Con không về tan đất mẹ làm than!

Ngày tháng trôi dài trên thân cô độc
Rồi sẽ gặp con cuối nẻo đường trần
Con thay mẹ dâng đời cho Tổ Quốc
Máu con chan hòa trên đất Tổ nghìn năm.

Lấy lát sống từ khi con xa khuất
Non nước điêu tàn, sông cạn đồng khô
Bọn mai quốc dân biết gì đến nhục
Áo với dân lành mà ken hạ vong nô.

Con còn đàn dê mẹ già trông ngóng
Đất nước mình vẫn thống khổ nơi nơi
Bao tháng năm mẹ một mình một bóng
Khóc quê nhà và khóc lá xanh rơi!

UYÊN THUY LÂM



*Tình Người
Cô Phụ*

UYÊN THÚY LÂM



Anh yêu dấu vì sao mình đơn lẻ
Ba mươi năm rồi chẳng được gần nhau?
Sau hè đó trong sân ga lặng lẽ
Lệ tuôn tràn từ biệt, hẹn mùa sau.

Rồi anh đi chiến trường xa vẫy gọi
Từ giã phố phường khoác áo chiến binh
Đêm từng đêm đợi thư anh mơn mõi
Anh ra đi cho đất nước yên bình.

Tin chiến trận đêm ngày loang máu lửa
Anh miệt mài nơi núi thẳm rừng sâu
Chiều hành quân qua lưng đồi tre nứa
Nhớ thất lòng đôi mắt lệ hoen sầu.

Tàn cuộc chiến tìm anh đâu thấy bóng
Không còn quê xưa, tan tác thị thành
Suối Máu, Hàm Tân, Cổng Trời...đồng vọng
Tin anh biệt ngàn núi đỏ rừng xanh?!

Em trở về bến sông xưa cô quạnh
Nhớ thương sao áo trận bạc xuân nào
Sân trường cũ gốc điệp tàn thu lạnh
Mãi nghe lòng quặn thắt nỗi niềm đau.

Em vẫn chờ ba mươi năm cô lẻ
Thu sang đông mấy độ tóc phai tàn
Cuộc phù sinh còn ghi lời ước thệ
Giữ tình anh đi trọn kiếp nhân gian!



Bài Thơ Tháng Sáu

Bài 1

Anh viết cho em bài thơ tháng sáu
Để nhớ về nhau ... đến bạc đầu
Mùa của hoa phượng đỏ au trường lớp
Ngày của chia tay ... mối tình đầu!

Anh nhớ ngày xưa, ngày xưa tháng sáu!
Mình đã yêu nhau ... khóc gục đầu
Thôi nhé chia tay, tình đầu chưa dứt
Một giọt mưa rơi ... hay lệ sầu?

Anh gửi cho em, buồn ơi! tháng sáu
Hãy giữ cho nhau ... mãi về sau
Anh nhớ cà phê trời mưa tháng sáu
Bỏ thêm chút đường ... hết đắng sao?

Lãng...

